

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobců: **a) Ing. F. B., b) H. B., c) F. N.**, všichni zastoupeni JUDr. PhDr. Alenou Novotnou, advokátkou, se sídlem Husova 946, Moravské Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2003, č. j. KUJI 18511/2003 ODSH KUJIP004Y1ZM, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 9. 2006, č. j. 29 Ca 56/2004 - 138,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Ustanovené zástupkyni JUDr. PhDr. Aleně Novotné, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1992,30 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou u Krajského soudu v Brně (dále také „krajský soud“) se žalobci domáhají zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 25. 11. 2003, č. j. KUJI 18511/2003 ODSH KUJIP004Y1ZM. Tímto rozhodnutím bylo v rámci odvolacího řízení potvrzeno stavební povolení Městského úřadu Moravské Budějovice, odboru dopravy a silničního hospodářství, kterým byla povolena stavba označená jako „Rekonstrukce povrchu místní komunikace ulice Veverkova a části ulice Peroutka v Moravských Budějovicích“ na pozemcích p. č. 4259/1 a p. č. 4259/3 k. ú. Moravské Budějovice.

Krajský soud se především při úvaze o věci neztotožnil s námitkou žalobců, že při místním šetření ze dne 27. 6. 2003 porušil správní orgán povinnost součinnosti s účastníky řízení dle § 3 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a povinnost sepsat protokol dle § 22 odst. 1 správního řádu, v němž by mohli uplatnit své požadavky. Protokol z jednání sice pořízen být měl, tato skutečnost však nemohla v daném případě znamenat podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť správní orgán měl k dispozici písemné námítky žalobců a těmito se při svém postupu a v rozhodnutí řádně zabýval. Žalobci dále namítali, že stavební úřad dostatečně nezjistil skutečný stav věci, neboť nebylo provedeno fyzické měření sporných míst. Krajský soud konstatoval, že stavebnímu úřadu byly předloženy řádné podklady, ze které vyplývají podstatné údaje. Zejména poukázal na § 126 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“) s tím, že žalovaný správní orgán nepochybil, když vycházel v této věci ze stanoviska dotčeného orgánu státní správy (zde Policie ČR, Dopravní inspektorát v Třebíči) a tímto stanoviskem byl podle citovaného ustanovení stavebního zákona vázán. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že by se žalobcům jednosměrným provozem a plánovaným chodníkem značně zhoršily životní podmínky. Tyto námítky se totiž týkaly zejména otázky umístění a provedení chodníků, nikoli samotné komunikace, jejíž rekonstrukce byla předmětem řízení. Žalobci rovněž blíže neobjasnili, proč by se plánovaným jednosměrným provozem mělo zvýšit riziko úrazu, námítky byly tedy shledány nedůvodnými. Prodloužení cesty motorovým vozidlem rovněž není zneužitím vlastnického práva města Moravské Budějovice, jak uváděl žalobce. Námitka poklesu tržní hodnoty nemovitostí žalobců nebyla uplatněna ve stavebním řízení. Pokles hodnoty nemovitostí nebyl ani žalobci jakkoli doložen. Ve vztahu k námitce, že stavební úřad neumožnil žalobcům vyjádřit se k podkladu pro rozhodnutí, a to k vyjádření Policie ČR ze dne 1. 7. 2003, soud konstatoval, že toto vyjádření měl žalobce k dispozici po celé odvolací řízení, a nelze tak dovodit podstatné porušení ustanovení o řízení. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Rozsudek Krajského soudu v Brně napadli žalobci a), b) a c) (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížností. Po shrnutí genealogie případu stěžovatelé uplatnili zejména porušení §§ 3 odst. 2 a 33 správního řádu, tj. povinnosti správního orgánu postupovat v řízení v součinnosti s občany a dát jim příležitost účinně hájit svá práva, jakož i příležitost navrhopvat v řízení doplnění konkrétních důkazů. Při místním šetření 16. 6. 2003 a 27. 6. 2003 nebyla splněna povinnost sepsat protokol dle § 22 odst. 1 správního řádu, správní orgán pak nebyl při rozhodování vázán návrhy, důkazy a vyjádřeními účastníků. Dále uplatnili okruh námitek týkajících se jejich nevyslyšeného požadavku přeměrování šířky vozovky a rozměrů stavby. Správní orgán prvního stupně dále nerespektoval svoji povinnost danou ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu, když nedal stěžovateli možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění (má se na mysli sdělení Policie ČR, dopravního inspektorátu, ze dne 1. 7. 2003 vyžádané stavebním úřadem v reakci na námítky účastníků řízení). Podle stěžovatelů došlo k poklesu ceny jejich nemovitostí, což lze doložit znaleckým posudkem. Soud však odmítl určit soudního znalce k prokazování této otázky. V závěru kasační stížnosti uplatnili stěžovatelé námitku, že stavební povolení pozbylo platnosti, neboť stavba chodníku nebyla zahájena do dvou let od vydání stavebního povolení, ani nebylo požádáno o stavební povolení. Odkazují současně na § 67 stavebního zákona s tím, že stavba vozovky nebyla zahájena do dvou let od vydání stavebního povolení. Z těchto důvodů, které opírají o § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), navrhli stěžovatelé zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém krátkém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozhodnutím Krajského soudu v Brně a s důvody v něm uvedenými. Vzhledem k tomu, že v kasačních stížnostech nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti, navrhl žalovaný, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

K jednotlivým kasačním námitkám Nejvyšší správní soud uvádí následující:

1. Nejprve k námitce, že při šetření 16. 6. 2003 a 27. 6. 2003 nebyla splněna povinnost sepsat protokol dle § 22 odst. 1 správního řádu.

Předně je třeba uvést, že z ústního jednání dne 16. 6. 2008 byl - oproti tvrzení stěžovatelů - řádně sepsán protokol. V daném řízení jako celku pak bylo ze spisu zjištěno následující: ve věci bylo řádně oznámeno zahájení stavebního řízení a uplatněna koncentrační zásada ve smyslu § 61 odst. 1 stavebního zákona. Podle § 61 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí zahájení stavebního řízení dotčeným orgánům státní správy a všem známým účastníkům a nařídí ústní jednání spojené s místním šetřením. Současně upozorní účastníky, že své námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlídnuto. Od místního šetření, popřípadě též od ústního jednání, může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby. Stavební úřad oznámí účastníkům zahájení stavebního řízení nejméně 7 dní před konáním místního šetření, popřípadě ústního jednání. Upustí-li stavební úřad od ústního jednání, určí do kdy mohou účastníci uplatnit námitky, a upozorní je, že k později podaným námitkám nebude přihlídnuto; určená lhůta nesmí být kratší než sedm dní. Stěžovatelům bylo oznámení o zahájení řízení spolu s příslušným upozorněním o koncentrační lhůtě, s upuštěním od ústního jednání a místního šetření a se stanovením 7-mi denní koncentrační lhůty doručeno dne 21. 5. 2003 a 23. 5. 2003. Námitky proti stavbě pak stěžovatelé uplatnili v obsáhlém písemném podání dne 27. 5. 2003, tedy v koncentrační lhůtě. K projednání námitek a připomínek bylo svoláno jednání. Z tohoto ústního jednání dne 16. 6. 2003 byl řádně sepsán protokol, a opět v něm byly uplatněny námitky stěžovatelů. Nutno uvést, že již tyto námitky byly vně koncentrační lhůty, a podle zákona k nim nebylo možno přihlížet. Následně bylo k opětovnému projednání a ke konečnému dořešení věci svoláno ještě jedno jednání na den 27. 6. 2003. Z tohoto jednání skutečně nebyl pořízen protokol (pouze dodatečný záznam), ačkoli podle § 22 správního řádu by pořízen být měl. V daném případě se však jedná o situaci, kdy probíhalo stavební řízení, ve kterém je - na rozdíl od obecného správního řízení - uplatněna koncentrační zásada. Její podstata spočívá v tom, že po stanovené lhůtě již nelze uplatnit námitky, a pokud tak účastník učiní, nebude k nim v řízení přihlídnuto. V daném případě byli stěžovatelé na tuto skutečnost v oznámení o zahájení řízení řádně upozorněni. K námitkám, které by byly uplatněny při šetření dne 27. 6. 2003, by již stejně nemohlo být přihlídnuto. Není však navíc ani zřejmé, jakým konkrétním způsobem mělo dojít k dotčení práv stěžovatelů. Ani v odvolání, kde mohli účastníci případné podstatné pominuté skutečnosti uplatnit, tak ostatně neučinili. Ani ze samotné kasační stížnosti nevyplývá uplatnění skutečností, které by měly pro meritum věci podstatnou relevanci (viz níže - k dalším námitkám). Jakékoli reálné dotčení práv nesepsáním dalšího protokolu nelze shledat. Pokud by účastníci uplatnili po koncentrační lhůtě námitky zásadního charakteru (tj. zejména porušení právního předpisu), takové uplatněné skutečnosti by správní orgán musel řešit i mimo

koncentrační lhůtu (ovšem nikoli z titulu námitek, ale z titulu zákonnosti rozhodnutí). To se však v daném případě nestalo - v odvolání (a ani v žalobě či v kasační stížnosti) nebyly uplatněny námitky takového charakteru.

2. K okruhu námitek, které se týkají potřeby přeměrování šířky vozovky a rozměrů stavby.

K těmto námitkám je zásadní, že okruh těchto námitek nebyl rovněž uplatněn v koncentrační lhůtě. Námitky stěžovatelů uplatněné ve lhůtě se totiž věnovaly zcela jinému okruhu tvrzení (město namísto urychlené výměny nevyhovující kanalizace dává přednost akci „Rekonstrukce povrchu místní komunikace ulice Veverkova a části ulice Peroutka v Moravských Budějovicích“; požadavek na zachování oboustranného provozu má oporu v zákoně; je soukromá věc ostatních obyvatel, když přistoupili na výstavbu chodníků a jednosměrný provoz; výstavbou je zasaženo do bezpečného vjezdu a výjezdu těžké techniky z jejich nemovitostí; byl vznesen požadavek na zachování obousměrného provozu apod.). Rozhodné pak je, že součástí uplatněných námitek nebyly požadavky na přeměrování šířky vozovky, ani zpochybnování údajů navrhované stavby. Pouze na okraj je třeba poznamenat, že v daném případě měl stavební úřad k dispozici příslušnou projektovou dokumentaci, a tedy dostatečné technické podklady pro své rozhodnutí.

3. Správní orgán prvního stupně dále nerespektoval svoji povinnost danou ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu, když nedal stěžovateli možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění (má se na mysli sdělení Policie ČR, dopravního inspektorátu, ze dne 1. 7. 2003 vyžádané stavebním úřadem v reakci na námitky účastníků řízení).

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné připomenout, že mezi namítanou protizákonností a důsledky případného vyhovění žalobě (a tedy zrušením napadeného správního rozhodnutí), musí existovat určitý vztah proporcionality. To především znamená, že Nejvyšší správní soud v každém případě rozhodovaném kasačním způsobem v širším slova smyslu hodnotí napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí jemu v dané věci předcházející jako celek a k jeho zrušení by proto mohl přistoupit jen tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě, zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení jako celku. Je tak třeba vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku neohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení, jež by snad byla vnímána jako marginální sama o sobě, ve svém úhrnu však dosahují zmíněné zásadní intenzity. K zásahu do rozhodnutí přistupuje pak soud pouze v případě, že došlo k reálnému zásahu do práv účastníka řízení (§ 65 s. ř. s.). Je třeba nejprve uvést, že předmětné vyjádření si stavební úřad vyžádal od dopravního inspektorátu právě za tím účelem, aby jím reagoval na námitky účastníků řízení spočívající ve zpochybnění řešení dopravní situace. Tentýž dopravní inspektorát, který byl dotazem stavebního úřadu kontaktován, však již předtím (dne 5. 5. 2003) k věci stanovisko k řešení dopravní situace vydal (kladné). V případě vyjádření Policie ČR ze dne 1. 7. 2003 se tedy nejednalo o podklad, kterým by byla měněna předchozí důkazní situace - naopak - totožné vyhodnocení situace již jednou totožný orgán k věci vydal (pouze v menší míře podrobnosti). Nejednalo se tedy o nový důkaz ve věci, ale prakticky o opakování téhož (pouze jakožto reakce na námitky žalobců vznesené při ústním jednání).

Pro úplnost nutno podotknout, že přinejmenším ve fázi odvolacího řízení již stěžovatelé o předmětném vyjádření věděli a mohli se k němu vyjádřit, či proti němu brojit. Bylo totiž přímo zmiňováno v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Po faktické stránce tedy měli možnost uplatnit případné výhrady k tomuto sdělení v odvolání - stále ještě v rámci probíhajícího řízení, tj. „uvnitř“ tohoto stavebního řízení. K reálnému dotčení jejich práv tedy nedošlo, neboť s obsahem předmětného vyjádření v prvoinstančním rozhodnutí seznámeni byli a toto (ani předcházející procesní postup) nenapadli.

4. Podle stěžovatelů došlo k poklesu ceny jejich nemovitostí, což lze doložit znaleckým posudkem. Soud však odmítl určit soudního znalce k prokazování této otázky.

Námítka zhoršení životních podmínek spočívající v poklesu ceny nebyla v průběhu stavebního řízení uplatněna. Stavební řízení je ovládáno zásadou koncentrace, jak již bylo osvětleno výše, a účastníci byli v daném případě v řízení řádně upozorněni, že své námitky a připomínky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto. Námítka však nebyla v koncentrační lhůtě vznesena. K takové námitce již nemůže být s ohledem na stanovenou koncentraci přihlédnuto. Pokud se navíc jedná o námitku poklesu ceny nemovitostí žalobců tím, že se z dosavadní dvousměrné příjezdové komunikace má stát jednosměrná, pak je nutno uvést, že taková námitka by byla ve stavebním řízení irelevantní. Jedná se o námitku, která - i kdyby se potvrdila její případná pravdivost - nemá žádný význam pro dané řízení. Ve stavebním řízení je totiž - zkráceně řečeno - zkoumán pouze soulad navrhované stavby s právními předpisy (výsledkem je posouzení souladu navrhovaného stavebně-technického provedení stavby s požadavky právních norem). Účastníci řízení mají v řízení nárok na ochranu jejich práv. Relevantní jsou však pouze hodnoty, které jsou chráněny právními předpisy - není přitom samozřejmě v českém právním řádu zakotvena ochrana všech požadavků, které účastníci v řízení vznesou. Právními předpisy jsou chráněny např. otázky zastínění, hluchnosti, odstupové vzdálenosti, souladu s územním plánem apod. Tyto prvky jsou zakotveny v právních předpisech, jejich zkoumání v řízení je relevantní a na jejich ochranu je právní nárok. Z žádného právního předpisu však nevyplývá právo na trvalost, stálost a nepohyblivost ceny nemovitostí sousedících se stavbou. S uvedeným názorem vyslovil souhlas i Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 559/08 ze dne 9. 9. 2008. Skutečnost, že soud neustanovil k této otázce soudního znalce, tedy nebyla shledána jako vadný, či nesprávný postup soudu.

5. K námitce, že stavební povolení pozbylo platnosti, neboť stavba chodníku nebyla zahájena do dvou let od vydání stavebního povolení, ani nebylo požádáno o stavební povolení:

Je třeba konstatovat, že tuto námitku žalobci neuplatnili před soudem prvního stupně, ačkoli mohli (stavební povolení nabylo právní moci 30. 12. 2003, rozhodnuto ve věci krajským soudem bylo teprve 8. 9. 2006 - soudní řízení tedy po lhůtě 2 let od právní moci ještě probíhalo). Takové námitky jsou pak ve smyslu § 104 odst. 4 a § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné. Krajský soud přitom v řízení o žalobě přezkoumává věc v rozsahu napadení - není povolán zkoumat další okolnosti z vlastního podnětu. Bez vázanosti návrhem zkoumá pouze případnou nicotnost rozhodnutí - § 76 odst. 2 s. ř. s. - což je jiný právní pojem, než neplatnost. Nejvyšší správní soud přezkoumává v řízení o kasační stížnosti správnost postupu krajského soudu - nepřezkoumává znovu nově uplatňované okolnosti (soudy ostatně vycházejí z právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu - § 75 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost Ing. F. B. a F. N. důvodnou, a ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovatelům rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, proto jim právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů žalovanému nepřiznal.

Stěžovatelům byla k ochraně jejich zájmů pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka JUDr. PhDr. Alena Novotná. Té náleží podle ustanovení § 34 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Uvedená advokátka podala dne 19. 11. 2007 vyúčtování za poskytnuté úkony právních služeb. V tomto vyúčtování požadovala odměnu za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení a prostudování spisu) v celkové částce 10 600 Kč (při uplatňované částce 5000 Kč za jeden úkon právní služby a režijním paušálu po 300 Kč) a náhradu hotových výdajů - cestovného a ztráty času. Vzhledem k tomu, že ustanovená advokátka je plátcem DPH, uplatňuje celkovou částku ve výši 14 937 Kč. Předně je třeba uvést, že při stanovování odměny ustanoveného zástupce se postupuje podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a nikoliv podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., jak uplatňuje ustanovená advokátka. Podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží mimosmluvní odměna za každý z úkonů právní služby v uvedeném ustanovení uvedených. Podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu náleží odměna za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Ustanovená advokátka však netvrdí, že se uskutečnila první poradou se stěžovatelem, což je podmínkou přiznání odměny za uvedený úkon. Studium spisu rovněž není takovým úkonem, za který náleží odměna podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu. Ustanovená zástupkyně stěžovatelů tak k výzvě soudu náklady nedoložila, ani z obsahu spisu nevyplývá žádný úkon právní služby, za který by ustanovenému zástupci náležela odměna dle advokátního tarifu. Nejvyšší správní soud tak přiznal pouze náhradu hotových výdajů na cestovné za účelem prokázání nahlédnutí do spisu, ve výši 974,20 Kč (přitom vycházel z údajů v technickém průkazu a z ustanovení § 157 odst. 4 a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce). Cestovné tvoří náklady na benzín za ujetých 78 km x 2 mezi Moravskými Budějovicemi a Brnem a zpět, přičemž vyhláška MPSV č. 577/2006 Sb. stanoví 28,10 Kč za jeden litr benzínu (při spotřebě dle údajů v technickém průkazu 8,7 l na 100 km), spolu se základní částkou stanovenou zákoníkem práce, tedy 3,80 Kč za 1 km. Konečně pak Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatele náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu ve výši 700 Kč (sedm započatých půlhodin po 100 Kč strávené cestou do místa studia spisu a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a/ advokátního tarifu; přitom vzal Nejvyšší správní soud v úvahu, že cestovní doba k překonání vzdálenosti 78 km mezi oběma městy podle veřejně dostupných elektronických plánovačů tras přesahuje nepatrně 1,5 hodiny, i se zohledněním problémů s parkováním proto nelze předpokládat, že by doba strávená cestou mohla činit více než 7 započatých půlhodin). Celkovou odměnu zvýšil podle § 35 odst. 8 s. ř. s. o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, již je ustanovená zástupkyně plátcem (1992,30 Kč).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu